

Вестник за човека и природата

РОДОВО ИМЕННИЕ®

Година II, Брой 1(10)
2.I. - 8.I.2006

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК цена 50 ст.

ХЛЯБЪТ НАШ НАСЪЩЕН

Ирече Бог: ето, давам ви Всякаква трева, що дава семе, каквато има по цялата земя, и всяко дърво, чийто плод е дървесен и дава семе - това ще ви бъде захрана: (Битие, 1:29).

няма единна класификация на рода Triticum, отразяваща родствени връзки и еволюцията на тези видове. Днес е възприета една класификация, която поставя всички видове пшеници в три групи

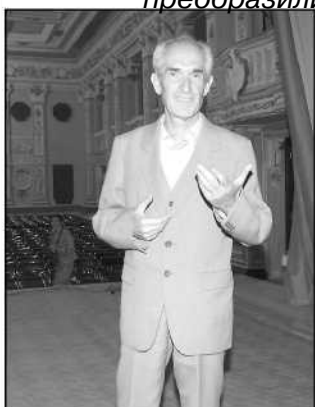
Пшеницата (род Triticum) е най-древната и най-разпространена култура на земята. Днес тя се отглежда от северната поларна окръжност до южните граници на петте континента. Над половината от населението на земята я употребява като храна. Когато говорят за пшеница, ботаниците имат предвид над 30 вида растения. Все още

според броя на хромозомите им. Първата група е групата на диплоидните пшеници (2n=14). Тук се отнася еднозърнестият лимец (Triticum monosocum). Втората група е групата на тетраплоидните пшеници. И третата група е групата на хексаплоидните видове (2n=42). Към нея се отнасят меките пшеници. **На стр. 6**

ПРОЕКТЪТ „СВЕТОВЕН МЕГАПОЛИС“ ЩЕ НОСИ МИР НА ЗЕМЯТА

Поетите Ефим Кушнер и Олга Барда от Израел разказват как идеите на Анастасия от книгите на Владимир Мегре са преобразили живота им.

Средучастниците в Международната конференция за планетарното значение на народите и еимения, състояла се през есенята в София, бе и Ефим Кушнер, поет, писател и философ от Израел. На нея той произнесе възбудяващо слово, богато илюстрира-

нос неговите прекрасни стихове. Ефим Кушнер бе любезен да отговори на въпроси, зададени от представителна редакцията. **Въпрос:** Как достигнахте до идеите на Анастасия? **Отговор:** Повече от два десет години се занимавам практически с философията за живота на моя учител, американския учен Пол Брег. Дори съм водил специална школа за здраве по неговата система. Въпреки моите интензивни занимания у мен се появили съмнения и проблеми, тъй като в развитието на съвременния свят за мен имаше непонятни за разума неща. Бях в тупик. Това бе преди пет години. Тогава за пръв път прочетох

ПОКАНА

Скъпи мечтатели, На страниците на нашия вестник можем да прочетем много полезни неща. Във форума активно си разменяме сайтове и фотографии. Радваме се на информацията за поредното родово селище, появило се тукилитам. Спорим къде ще бъде родовата академия и какво ще учим в нея... И продължаваме да си живеем в града - на топло и сигурно.

На стр. 4

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

За Всеки читател на този Вестник ще е огромна радост да чуе освен стандартните пожелания за здраве и щастие и такива, каквито само един мечтател идеалист би могъл да приеме за себе си. Зато Ва ние от редакцията на Вестник „Родово именование“ искрено и много силно Ви пожелаваме да бъдете здрави и силни! Пожелаваме Ви да имате Волята, необходима за преодоляване на Всяка спънка по пътя към реализирането на личното Ви зелено пространство от любов!

Пожелаваме ви да придобиете уменията да превръщате всеки миг от Живота си в приятно и важно изживяване! Да приемете трудните моменти като ценни уроци, даващи ви възможност да преодолеете негодите. Да вземате най-правилните решения, от които зависи бъдещето ви. Да бъдете всеотдайни и да се наслаждавате на приятните моменти сто процента!

Пожелаваме ви да намерите все повече приятели и съмишленици и да се учите още по-умело да давате от себе си на тях! Да се разпиева любовта ви по целия свят и да го обогатява и вдъхновява!

Нека всеки един от вас върви по собствения си път! Той ще му донесе необходимото знание за това как да Живее щастливо, божествено. Нека всеки да намери себе си и любовта, която тогава ще разцъфне в него, да бъде причината за възпяването на рая на нашата планета! **Още веднъж честита Нова година!**

ОТ редакцията

Когато ходили по кашите, децата пеели следующата песна: Песна 12.

СУРВА, СУРВА, СУРОВА ГОДИНА

Сурова година здрава година!
Сурва Сива на земе-та
На земе-та фънаше града,
фънаше града фафъ сарае,
Чиму еличень-день
Пичень-день Суровъ-день;
Тана пратина бахче-ту,
Де си е Парва Юда
Парва Юда самувила,
Танина брабелакитка,
белакитка Дриничева,
Тани Юда зарачева,
Зарачева порачева:
Да фодиме уть каша на каша
Дапееме Сурва певна,
Да фалиме Сива Бога,
Сива Бога Сурва Бога;
Кой си на дарба дарува,
Живь е духилница,
Здравъ е дугодина;
Нанива мубела пшеница,
На лозе му белугрозде,
фафъ бахче му царвена балка,
Фафъ кашимубелусукну;
Кой си на дарба ни дарува,
Ни е живъ дугилница,
Ни е здравъ дугодина;
Нива мупосахнала,

Пшеница му са ни ражда,
ипшеница белугрозде,
Белугрозде царвена балка,
Царвена балка, белусукну;
Ха, ха, днесъ си еличень-день
Пичен-день Суровъ-день;
Суровъ-день Сурвакъ-день;
Сурва Богана земе-та,
Яхналь сиконелестувица,
Тасашетанизполе-ту.

От ВЕДА СЛОВЕНА.
Български народни песни от предисторична и предхристиянска доба. Открил в Тракия и Македония и издал Стефан Н. Веркович. Книга I. Белград, 1874.

„РОДОВ КОРЕН“

Много народи е имало по света, но трудно може да се открие по-необикновен и загадъчен народ от древните българи. Малцина все още съзнават, че на този забравен народ принадлежат няколко редки исторически рекорда. Първото и най-удивително нещо в неговата история е, че по волята на своята трудна историческа съдба той се е придвижил на огромни разстояния от своята прародина и при все това не е изгубил името си сред многобройните чужди народи и племена, а след всяко свое ново голямо преселение е възкръснал под своето прастаро и изначално име „българи“. Изминатите от този народ разстояния през огромния евразийски материк далеч надвърлят прочутите морски пътешествия на древните гърци, а териториите, на

които той е оставил следа, се простират от запад на изток на повече от 6 хиляди километра, а от север на юг на близо 5 хиляди километра разстояние. Въпреки това древните българи не се споменават сред имената на народите пътешественици, а на тяхната необикновена устойчивост не е обърнато никакво внимание досега. Географските пространства, които е прекосил по своите пътища този народ, са многократно по-големи от тези, които някога са били пребродени от древните елини или от знаменитите скандинавски викинги. Но светът благоговее пред митовите на елините и сагите на викингите, а името на древните българи тъне дори до днес в пълен мрак. Техните пътешествия и

На стр. 8

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

- III част

(Продължение от миналия брой)

Скалите на Женда. Малко известни. А има какво да се види! Върху тези, които са останали голи, се виждат отвори, кръгове, дъги и прави черти. Една от многото композиции почти точно повтаря тази от Белинташ. Различното от другите места са дълбоките, дъговидни изсичания в скалите. Присъстват по цялото плато. Единични или двойни. За съжаление и тук по-късните цивилизации са оставили своята следа. Има остатъци от крепост. В подножието се вижда скална гъба. Тя служи и за ориентир към мястото още от асфалтовия път. По-късно разбрахме, че ако се бяхме спуснали до нея, щяхме да видим стена с изсечени ниши и гробници.

Опитваме се да стигнем и светилището до село Ангел войвода. Черният път се оказва непосилна за опела. Застава на две колела и не успява да продължи по-нататък. През бинокъла виж-

даме нашата цел - скални скупчвания с ниши по тях. Слънцето прежуря и километрите дотам ни се виждат много.

И докато не съм забравил, да ви кажа нещо. Попаднете ли в тези краища и ви се наложи да попитате за пътя до някоя тракийска светиня, а не ви разбират, просто кажете - АСАРА. Не знаем какво влагат в това, но всичко такова наричат асара.

Пътюм разглеждаме и природното образувание Скалните гъби. Изрежката има информация, че възрастта им е 30 млн. години, но как е определено - не е ясно.

Продължаваме нататък. Времето и пространството вече ги чувстваме като нещо външно и не-реално. В началото на пътуването ни се искаше да стигнем до всяка скала и ниша, които срещаме по пътя си, но разбираме, че е невъзможно. Почти няма каменен връх,

който траките и предците им да не са използвали и обработили. Това, което доскоро за нас беше ново и неизвестно, тук е на всяка крачка. Присъства като неотменима и изпълваща част на всичко околно. Усещанията ни са, че сме в тази реалност от неизвестно колко време, но в никакъв случай - броени дни. Сетивата ни до такава степен са с изострена чувствителност към всичко от този период, че нещата наоколо започват да разказват истории. Започваш да виждаш картини, които след това осъзнаваш, че не са сегашни, не са в момента. Но това е тема на друг разказ.

А сега продължаваме към Звездел. Скалите и крепостта са в близост до рудника. Една костенурка е тръгнала спокойно да пресича пътя. Спираме и набързо я пуска-

ме от другата му страна - в храстите, към които се беше запътила. Оставяме отново колата и потегляме нагоре. Вече няма

обърквания. Доловили сме излъчванията на тези места и чувствата ни водят безпогрешно. Изкачваме хълма и стигаме до скален венец. Заобикаляме го. Попадаме в остатъци от крепост. Продължаваме и отново пред

очите ни се показват обработени скали. Разликата е единствено в оцветеността им. Жълто и червеното създават багри и нюанси, които трябва да се видят. Кра-

сиво е. Цветно и докоснато от ръцете на толкова близките ни вече хора. В един момент попадаме и на пещерни жилища. Естествено иманяри-те доста са поработили. Но е приятно. Влизаме в тях и снимаме. Все пак

това са първите ни пещерни жилища, които виждаме тук.

Следва Татул. Яд, яд и още яд! Къщите на селото са построени върху скали с обработени повърхности. Не се заблуждавайте, че той е само това, което е разкопано от екипа на Овчаров. Нещата са много по-мощни! Цялото околно пространство е с обработени скали. Във всичките има изсичания. Докъдето стига погледът, е все така. А знаете ли на какво стават в момента? На камъни за къщи. И това съм снимал! Отново се убедих, за сетен път, че сме Велика държава с Велики водачи. За сегашните говоря. Малко разум да проявят относно тази ни история, и ще се оправим. Та погледнете какво правят хората! Седял някога си някой на еди-кой си пън и това така го представят, че туристи се тъпчат да видят пъна! А ние имаме История, а не пънове и тя се руши. В момента се руши! А пъновите са другаде!

На стр. 7

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложили съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци-песенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата-помагат за положителното въздействие.

(Продължение от миналия брой)

УТРОТО НА АНАСТАСИЯ

Анастасия си ляга с настъпването на мрака в някое от укрытията, направени от обитателите на гората - най-често в бърлогата. Когато е топло, тя може да спи направо на тревата. Първото нещо, което прави, когато се събуди, е да се радва бурно на изгряващото слънце, на новите филизи, които се появяват по клоните на дърветата, на новите тревички, които излизат от земята. Тя ги пипа с ръце, гали ги и понякога нещо им поправя. После тича към малките дървета и ги потупва по стволите. От потрепващата корона на дървото върху нея се сипе нещо, напомнящо пращинки или роса. После тя ляга на тревата и около пет минути се протяга и изжива в блаженство. Цялото ѝ тяло се покрива като с овлажняващ крем. После се затичва, скача в малкото езеро, блиска се и се гмурка. Здравно се гмурка!

Взаимоотношенията ѝ с обкръжаващия я животински свят много приличат на тази между

хората и домашните любимци. По време на сутрешните ѝ процедури много от тях наблюдават Анастасия. Самите те не се приближават, но щом тя погледне към някое от тях и с едва забележим жест го повика, щастливещт се откъсва от мястото си и тича с все сила към краката ѝ.

Аз видях как Анастасия си играеше с една вълчица - все едно с домашно куче. Тя тупна вълчицата по хълбока и стремително побягна. Вълчицата хукна да я настигне и когато почти се бяха изравнили, изведнъж Анастасия подсочи, отблъсна се с два-та крака от ствола на дървото и стремително затича в другата посока. Вълчицата поради инерцията подмина дървото, завъртя се и хукна да настигне смеещата се Анастасия.

Анастасия изобщо не мисли за проблеми като дрехи и хранене. Най-често ходи полугола. Храни се с кедрови ядки, с някаква трева, с горски плодове и гъби. Яде само сушени гъби. Самата тя никога не събира нито гъби, нито ядки, не прави никакви приготвления или запаси дори и за зимата. Всичко се приготвя от множество-

то катерички, които обитават тези места. В това, че катеричките се занимават с подготовката на храната, няма нищо чудно, те по принцип го правят, следвайки своите инстинкти. Това, което ме поразя обаче, е, че щом Анастасия шракне с пръсти, намиращите се наоколо катерички се състезават коя ще скочи първа на протегнатата ѝ ръка и ще ѝ остави почистената от черупката сърцевина на кедрова ядка. А когато Анастасия пляска по коляното на сгънатия си крак, катеричките издават някакъв звук, като че ли призовават и съобщават на другите катерички. И тогава започват да трупат на тревата пред нея сушени гъби и други запаси. И правят това, както ми се стори, с огромно удоволствие. Помислих си, че тя ги дресираща, но Анастасия каза, че действията им са по-скоро инстинктивни и че катеричката майка учи малките катерички с примера си.

- Възможно е някой от моите дядовци някога да ги е дресирал, но по-скоро това просто е тяхното предназначение. Всяка катеричка се запасява за зимата с количество, което многократ-

но надвишава това, което самата тя би могла да изяде.

На въпроса ми: „По какъв начин успяваш през зимата да не замръзнеш без подходящите дрехи?“ Анастасия ми отговори с въпрос: „Нима във вашия свят не съществуват примери за възможностите на хората да понасят студа, без да ползват дрехи?“

Тогава си спомних една книга на Порфирий Иванов, който независимо от това колко е студено, ходел по гащи и бос. В книгата също се описваше как фашистите в желанието си да изпитат до краен предел този необикновен руски човек са го поливали при - 20 градуса с вода, след което го возели на мотоциклет.

В ранното си детство освен майчиното си мляко Анастасия е можела да използва и това на различните животни. Те спокойно са я допусkali до своите вимета. Тя не издига храната в култ и никога не сяда специално да се храни. В движението откъсва горски плод или филиз на някое растение и продължава да се занимава със своите работи.

Към края на своя триднешен престой вече

не можех да се отнасям към нея така, както в началото. След всичко, което бях видял и чул, Анастасия за мен се беше превърнала в друго същество, но не в звяр, защото интелектът ѝ е на много високо равнище, паметта ѝ... Паметта ѝ е такава, че тя просто никога не забравя нищо от чуто или видяното. Понякога ми се струваше, е способността ѝ са извън възможностите на обикновения човек. И именно това отношение към нея я огорчаваше и разстройваше.

За разлика от известните хора с необичайни способности, които се забуват с ореол на тайнственост и изключителност, тя през цяло-

то време се стремеше да поясни, да разкрие механизма на своите способности; да докаже, че в него и в нея няма нищо свръхестествено, че тя е човек, жена и през цялото време ме молеше да осъзна това. Тогава се опитвах да разбера и да намеря логично обяснение на необичайното.

Мозъкът на човек от нашата цивилизация измисля всевъзможни начини, за да устрои бита си, да осигури прехрана и да удовлетвори полоните си инстинкти. Анастасия въобще не губи време за това. На хората, които попадат в ситу-

ации към семейство Ликови, също се налага през цялото време да се занимават с прехраната и устройството на жилището. Природата не им помага в такава степен като на Анастасия. Всевъзможни племена, живеещи далеч от цивилизацията, също нямат такъв контакт. Анастасия го обяснява с недостатъчно чистите им помисли. Природата и животинският свят усещат това.

МАЛКИЯТ ЛЪЧ НА АНАСТАСИЯ

Най-необикновена и мистична ми се струваше способността ѝ от голямо разстояние да вижда отделни хора и събития около тях. Може би и другите отшелници са притежавали тази способност. Превъзвеша го с помощта на невидим лъч. Тя твърдеше, че той съществува във всеки човек, но хората не знаят за съществуването му и не умеят да го използват.

- Човек още не е изобретил нищо, което да не е създадено в природата. Техниката, благодарение на която съществува телевизията, е само жалко подобие на възможностите на този малък лъч.

Щом лъчът е невидим, аз не вярвах в неговото съществуване независимо от това, че тя нееднократно се опитваше да ми го демонстрира и да обясни принципа на неговото действие, да намери доказателства, разбираеми обяснения. И веднъж...

Следва

СЛАМЕННИТЕ КЪЩИ

Продължение от брой 8
ВРАТИ И ПРОЗОРЦИ

Устройството на вратите и прозорците при сламената къща не е особено сложно. Основното изискване е те да са влагоустойчиви. При използването на дървени греди като носеща конструкция вратите и прозорците се явяват част от скелета на къщата и се правят по общоприетите принципи.

При къщите, на които носещите стени са изградени от сламени блокове, за закрепване на рамките за врати и прозорци се използват дървени колове, които се забиват в стените още по време на строежа (рис. 7). За да може мазилката да се хване по-добре, е необходимо предварително да се опъне метална мрежа. С цел повишаване на влагоустойчивостта мрежата трябва да покрива няколко сантиметра от рамките (рис. 7)

МАЗИЛКА

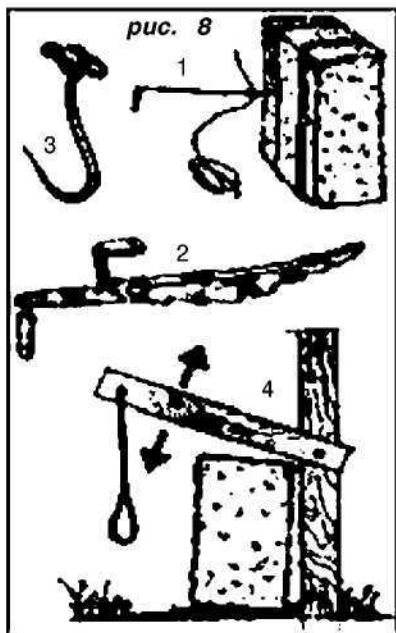
Измазването на стените е един от най-важните елементи при строителството на сламен дом. То е определящ фактор за това колко време ще издържат стените. А така също защитава стените от вятъра и атмосферната влажност. Все пак, ако стените не са измазани, а наблизо има домашни животни, може да се извърши посегателство от тяхна страна. Покритието е необходимо също за пожарна безопасност и защита от вредители.

Опитът при строителството на сламени къщи показва, че за външно покритие може да се ползва най-различни съставки. Първозаселниците от Небраска в своите сламени конструкции са използвали обикновен глинен разтвор, измешан със слама. Това покритие е достатъчно здраво. В това се убеждаваме, когато видим старите сламени сгради. С течение на времето в разтвора започнали да добавят вар и този тип мазилка става най-препоръчаният. Съставът му е 1:1:0,5 (вар: глина: слама).

За измазване успешно може да се използва разтвор от цимент и вар със средна гъстота. Тази техника е получила най-голямо разпространение в съвременното строителство на сламени къщи, но все още има голям брой ентузиастични, които използват традиционни методи. Преди да положите разтвора, е необходимо по стените да се опъне мрежа, за да

може мазилката да се държи плътно към стената. За закрепване на мрежата се използват тел или дебел канап, които пришиват блоковете заедно с мрежата, с помощта на заострен прът с отвор в края. Такъв инструмент е показан по-долу в статията.

Ако блоковете са достатъчно плътни, измазването може да стане непосредствено след изди-

гането на стените. В противен случай е необходимо да се изчака няколко седмици, докато сламата улегне, и тогава да се пристъпи към измазването.

СПЕЦИАЛНИ ИНСТРУМЕНТИ

При изграждането на сламен дом се използват някои специални инструменти (рис. 8). Преди всичко се използва преса (4), за да се уплътнят недостатъчно твърдите блокове, а така също и половинките сламени блокове, когато е необходимо тяхното приготвяне. Устройството на тази преса е доста просто: вертикално вкопан стълб, към който е прикрепен хоризонтален лост. Пресата е за един или двама души. Ако ще се обслужва от един човек, е добре да се снабди със степенка за крак. Сламените блокове се поставят под лоста, след което се притискат и се превързват с канап.

За преместването на блоковете по строителната площадка е много удобно да се използва метална кука (3), заострена на края.

Когато трябва да се изреже част от блок, е необходим специален трион (2).

За прошивка на блоковете (при обтягане на мрежата) се използва специална игла (1), изработва се от метален прът 10-12 мм със сплескан и заострен край, в който е пробит отвор.

ЦЕЛЕСЪОБРАЗНОСТ

Сламата е необичайно евтин и достъпен материал. За построяването на дом от 70 кв. м са необходими от 2 до 4 хектара земя. При това се използва нещо, което обикновено се приема за отпадък. И наистина в много страни по света голяма част от сламата след събирането на реколтата се изгаря. Но има ли смисъл да се избягваме от това, което може успешно да се използва? Цената на дървесината непрекъснато расте и не е далеч денят, в който само най-богатите ще могат да си позволят дървен дом. Основният източник на слама - зърнените култури, са основен предмет на селскостопанското производство.

СТОЙНОСТ

Достойнство на сламени дом са ниските разходи по неговото изграждане. Преди всичко това е свързано с евтината слама, която е и основният строителен материал. Източник на слама практически има във всяка ферма или земеделска кооперация, следователно по всяко време може да се договори закупуване на партида сламени блокове. Не е изключено дори някъде да ви ги подарят, ако няма къде да ги съхраняват. При използване на общоприетите строителни материали (тухли, дърво) за изграждането на външни стени отиват 20 % от стойността на строителството. Тази цифра е различна в зависимост от използвания материал, а така също и от спазването на цената за труда на работниците строители. Техниката за строеж на стени от слама е толкова проста, че може да бъде овладяна от всеки човек за многократно време. Това ви дава възможност сами да осъществите основния обем от работата.

ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТ

Сламените блокове са прекрасен топлоизолатор. Още първите заселници в

Небраска, които първи са използвали тази техника, са забелязали, че през зимата в такъв дом е необичайно топло. Една стара жена разказвала, че веднъж специално са измерили температурата вътре, когато навън ударил -20-градусов студ. Термометърът показвал 18 градуса, при това печката в това време не работела. Противно на това през лятото в сламени дом е прохладно независимо от жегата навън. Много от обитателите на сламени къщи казват, че разходите им за отопление са два пъти по-ниски от тези на съседите им, които живеят в обичайни къщи.

Топлопроводимостта на стените от слама е много по-ниска от тази на стените от общоприетите материали. Сламата по своите показатели превъзхожда дървото 4 пъти. Колкото до тухлите, превъзходството е седемкратно.

ТРАЙНОСТ

Най-доброто доказателство за надеждността са съществуващите постройки от сламени блокове. Най-старите от тях са в щата Небраска, на около 100 години и все още се намират в отлично състояние.

Но да видим какво показват резултатите от експериментите. Канадската финансово-строителна корпорация провела тестове, с които да изясни степента на надеждност на сламените домове. За експеримента била издигната стена от сламени блокове, висока 2,44 м и дълга 3,66 м. Стената била измазана. Тази стена издържала без видими признаци на разрушение 8000 кг вертикален натиск и 325 кг страничен, което напълно удовлетворява строителните изисквания. Експертите изчислили, че дадените цифри отговарят на следните натоварвания:

Полезен товар - 220 кг/м²
Снежна покривка - 293 кг/м²
Натиск на вятъра - 78 кг/м²
Постоянно натоварване - 234 кг/м²

Резултатите от експеримента показват, че дадената техника за строителство заслужава пълно доверие. Сламените къщи могат да служат добре и в сеизмични райони. Пример за това е къща в щата Уайоминг, която не пострадала от трусове, докато къщите в съседство получили повреди.

В основата си опитите са нужни, за да докажат на строителните инспекции, че сламените къщи не са опасни.

ПОЖАРНА БЕЗОПАСНОСТ

Въпросът за пожарна безопасност възниква у тези, които за първи път чуват за тази техника на строителство. И това е нормално - всички прекарно знаят как гори сламата. Хартията също гори добре, но пробвайте да подпалите дебела книга. Трудна задача. Сламеният блок (при условие че сламата е добре пресована) в някои отношения напомня такава книга. Но и не трябва да се забравя, че сламените постройки са покрити с дебел слой мазилка, което в значителна степен снижава опасността от възникване на пожар.

Канадският национален изследователски съвет провел тест на измазани сламени блокове. Резултатите от експеримента показали, че по противопо-

послужи слой бетон.

ВРЕДИТЕЛИ

Много често хората се безпокоят от това, че сламената къща може да стане приют за всякакви вредители. Като пример се дават мишки, насекоми и др. Опитът показва, че подобни опасения са неоснователни. Сламата в блоковете се подлага на пресоване, което не оставя особено шансове на гризачите за населяване. Освен това дебелият слой мазилка е достатъчна защита от всеки тип вредители, включително и най-малко насекоми. И все пак за пълно спокойствие трябва да се има предвид следното. Сламата трябва да е добре пресована. Освен това трябва да е суха. Ако стените се направят от влажна слама, е необходимо да се остави по-

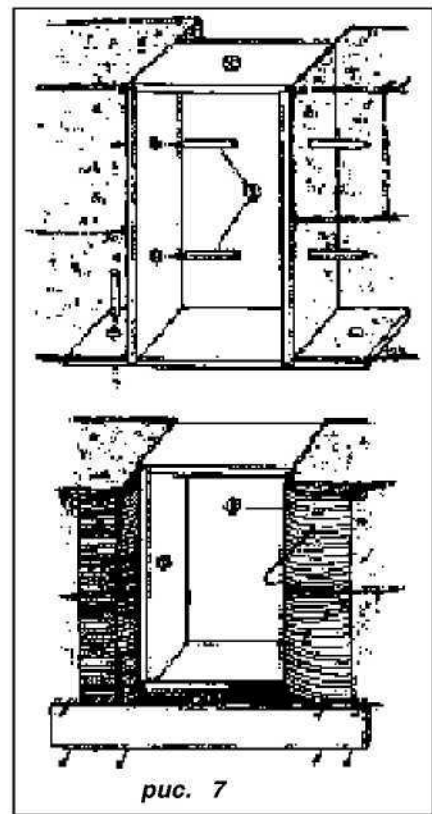

рис. 7

тройката известно време без измазване, за да може материалът да изсъхне. В Квебек (провинция в Канада с преобладаващ влажен климат) провели експеримент и установили, че сламата продължава да съхне и след като стените бъдат измазани.

ДРУГА УПОТРЕБА НА СЛАМЕННИТЕ БЛОКОВЕ

Сламените блокове може да бъдат употребени като материал за изграждане на шумопоглещащи стени в тези населени места, които се намират непосредствено до авто и железопътни магистрали. Такава стена се изгражда бързо и се отличават с голяма ефективност.

Красимир **НОТЕВ**

ВЕГЕТАРИАНСКИ РЕЦЕПТИ

ПРОСТ ЖИТЕН КВАКЕР

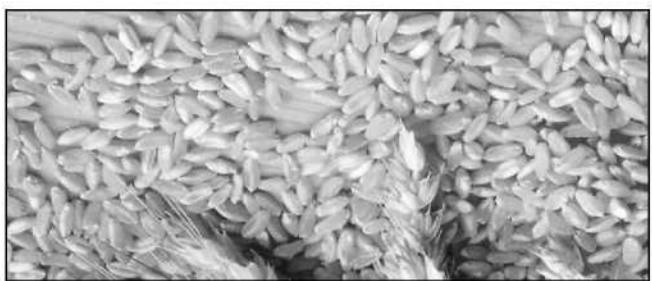
Зърна от пшеница, ръж или олющен ечемик се накисват във вода, промиват се няколко пъти, за да се отстранят всички нечистотии, заливат се с хладка вода и се оставят да престоят през нощта или докато станат съвсем меки. Преди да се покаже зародишът, омекналите зърна се изваждат и се сушат чрез разстилане на кърпа дотогава, докато не остане нито една капка вода по повърхността на зърното. След това се прекарват през специална мелачка и се получава мека маса, която се яде с удоволствие, особено ако е смесена с мед, тръстикова захар или с пресни плодове.

Омекналите зърна може да се прекарат и мокри през мелничката, но след това трябва да се изсушат

на слънце. Получената маса може да се поднесе във форма на питчици.

ЗЪРНЕНА СИЛНА ХРАНА

Тя се получава, като се смесят пресен житен квакер или домашно смяно грубо брашно с равно количество смлени ядки от черупчести плодове.

Опитвайки дори само веднъж пшеничен или овесен квакер с настърган кокосов орех, всеки ще остане удивен от вкуса на комбинацията.

ЗЪРНЕНА СИЛНА ХРАНА С ПЛОДОВЕ

Получава се, като се смесят силна зърнена храна с: настъргани ябълки, круши, сливи, банани и т. н.; грозде - прясно или сушено; сушени плодове, нарязани на ситно - смокини, фурми или круши. Ако искаме ястието да стане особено вкусно, можем да го полеем с малко дървено масло или мед.

ЗЪРНЕНА СИЛНА ХРАНА СЪС ЗЕЛЕНЧУЦИ

1. Смесва се силна зърнена храна с доматиен сос, украсява се с магданоз и ястието се поднася.
2. Смесва се силна зърнена храна с настъргани репички, моркови, зеле, тиква. Разбърква се добре и ястието е готово за консумация.

ПЛОДОРОДИЕТО Е ВЪЗМОЖНО И БЕЗ ХИМИЯ

Агрономът от Сливен Илия Иванов споделя своя опит от екологичното земеделие

Воден от мисълта, че споделият опит е много полезен за нас, притежателите на вилни и дворни места, изпращам това писмо. Напоследък все по-често се говори за екологично, биологично, органично земеделие. Както и да го наречем, то означава едно - земеделие, съобразено с природата и без химия.

Аз от 1990 година нито веднъж не съм орал и прекопавал градината си, не съм пръскал растенията с никаква „химия“ срещу вредители и болести, не съм внасял минерални (с изключение на дървесна пепел) торове, нито оборски тор. Но това не попречи добивите да се увеличат 5-10 пъти, съдържанието на хумус - от 2-3 до 5-7 %. Почвата стана толкова пореста, че коловите за домати не трябва да се набиват - просто само с ръка ги натискам и потъват на 20-25 см в земята. Вредителите, при-

чинителите на болести, плевелите са много под прага на допустимото.

Ето кое е основното за екоземеделието:

- Почвата няма нужда от изкуствени торове. Както е известно, растенията оставят след себе си много хранителни вещества. Иначе откъде ще се вземат хумусът, торфът, нефтът, газът, въглицата. Остатъците от надземните части на растенията, предлагайки се, осигуряват запаси от хранителни вещества, превръщат се в хумус и други въглеродни съединения. Засяването на сидерати като междинни, ранни посеви многократно повишава темповете на натрупване на хумуса. Оборският тор отдавна вече не е тор, тъй като животните се хранят като правило с еднообразни храни, а и е пълен със семена от плевели, химикал, баластра и други механични вещества.

- При правилно орга-

низирани сеитбообороти растенията почти не се нуждаят от химическа защита срещу болести и вредители. В градината ми

през цялото лято цъфтят, сменяйки се, рапица, синоп, дива ряпа, кориандър, зеленчукови култури. Избягвайте „чистите“ насаждения. Дори и на лежи, задължително засаждайте или засявайте основната култура, смесена с други. Всички пътеки и подходи са покрити с бяла и червена детелина, полевица и др. В такава благодат живеят и се хранят много насекоми - хищници по отношение на вредителите. Това са бръмбари, златоочици, божи кравички и много,

много други защитници на реколтата.

- Безсмислено е в малката градина да се копира класическият сеитбооборот, практикуван в едрите стопанства. Прекалено големи са различията в условията и мащабите. Тук по-уместен е другият принцип - всяка лежа със свой сеитбооборот. Но грамотното редуване с отчитане на съвместимостта на културите е задължително.

- Не бива да се заорават и закопават на дълбоко органичните вещества. Този тежък и излишен труд не води до повишаване на добивите. Най-добре е мулчът или сидератите да се смесват с горния 5-8 см слой на почвата, което означава, че просто може да се оставят на повърхността. Останалата работа идеално и безплатно изпълняват червеите и останалите почвени обитатели, както става навсякъде в природата.

в Украйна, но от 15 г. живея в Израел. През 2002 г. в момента на вътрешни търсения и колебания прочетох книгите на Владимир Мегре за Анастасия. Прочетох ги три пъти поред. След това сякаш станах друг човек. Колебанията и съмненията ми се разпръснаха. В мен нещо се отприщи и аз започнах да пиша стихове и песни. Записала съм много дискове с тях. Виждам при непрекъснатите си пътувания, че хората ги търсят и разбират. Даже в Германия при мен дойде жена, която говори само немски. Казах ѝ, че няма да разбере песните. Но тя ми отговори, че не са важни думите, а енергията, струяща от песните. В Израел пък моя близка, която работи в болница, ги пуска на пациентите и те, след като ги слушат, се чувстват по-добре и по-лесно оздравяват.

Въпрос: Има ли последователи на тези идеи и в Израел?

Отговор: Имаме много съмишленици. Вече създадохме клубове, в които споделяме идеите си. И най-важното - създаваме пространство на любовта. С интерес открих, че в Израел има над 2500 долмени. За мен това говори, че ведруската цивилизация някога е съществувала навсякъде. Това е станало дълбоко в хората. И се разкрива, когато се споделят тези идеи, пет се тези песни и се четат книгите на Владимир Мегре. Затова препоръчвам на хората около мен да четат и препрочитат книгите, но в тишината на природата, без да чуват звуците на технократичния свят. Тогава съм сигурна, че у всеки ще се отприщи творческата същност и ще може да пише стихове и песни.

Въпрос: Кога и как възприехте идеите на Анастасия?

Отговор: Родена съм Наско АТАНАСОВ

ПОКАНА

От стр. 1

Нека ви напомня, че преди по-малко от век именно ние сме учили Европа на градинарство и овощарство - все нещичко е останало в гените ни и в народната памет. За да се възстановят тези знания и дълбокото усещане за земята, е достатъчно да вземем в ръце мотиката (плоскореза), да запретнем ръкави и да повикаме неволята.

За онези от вас, които са решени да променят нещата около себеси си, сме подготвили експериментална площадка за екологично строителство и биодинамично земеделие. Тя се намира в центъра на плодородната Златия - ломското село Мокреш. Има чудесни условия за палатков лагер, а желаещите да спят под покрив могат да се разположат в къща от 1928 г., обора или кошовите за царевица. Подготвяме основните битови удобства - слънчева баня и тоалетна. Пътването до експерименталната площадка от централна автогара София отнема 3 часа и струва 10 лв.

Обучението ще бъде интегрално и целево, без да се дели умственият от физическия труд, така както го изисква реалният живот.

Основните теми са засягани нееднократно на страниците на вестника - сега ще имаме възможността да ги приложим практически:

1. Биодинамично земеделие

- Работа с плоскорез.
- Творческо земеделие - възстановяване и поддържане на почвеното плодородие по естествен път.

- Съвместимост между растенията.
- Пчеларство.

2. Третиране на „отпадъците“

- Пречиствателни станции и оросителни полета.
- Биогаз - ще започнем изграждането на биоферментатор за родово имение.
- Лимбрикултура - червеният калифорнийски червей в действие.
- Компостиране - аеробно и анаеробно.

3. Строителни технологии за родово имение

- Саман - глина, пясък, слама - безкофракно изграждане.
- Сламно-глинена композиция - 90 % слама (10 % глина по метода на пълзящия кофраж.
- Сламни бали с глинена обмазка.
- Покривни конструкции от слама и тръстика.

Експлоатационните параметри на построените модели ще се наблюдават в продължение на 1 година.

Първият проект носи работно название „Лятна

кухня“. Материал за изграждане - обмазани сламени бали с тръстиков покрив. Очакваме това да стане основният център за културно-масовите прояви, съпроводени с колективни дегустации и обмяна на вкусотии.

Следващият проект има дълбоки интимно-социален характер - тоалетна и слънчева баня, съответно м/ж. Материал - саман, покрив от слама. Тук ще се отработят пречиствателната станция и оросителните полета.

Късните вечерни занятия са отредени предимно за:

4. Изграждане на образ на родово имение като част от родовото селище.

В сутрешните часове се предвиждат практически занятия по тема:

5. Здраве и профилактика

Кулинарната програма включва усвояване на умения по преработка на мляко, както и опит да се изпече хляб по традиционната технология. За целта ще се опитаме да възстановим наличната стара пещ.

Занятията ще се провеждат при следния (ориентиран) график:

Първа сесия - около 1-9 май 2006 г. - полагане на основите.

Втора сесия - около 24 май 2006 г.

Трета сесия - около 20 юни 2006 г.

Четвърта сесия - края на септември 2006 г.

Индивидуални занятия - всяка събота и неделя.

Надяваме се с това да положим началото на нашата Родова академия.

Всички дейности ще бъдат документирани на фото и видео, което ще се използва като основа за изработване на учебни видеопособия.

Скъпи мечтатели, нуждаем се от вашия опит по всяка една от темите и всичко свързано с тях. Нуждаем се от хора, готови да споделят своите знания по време на сесии. Нуждаем се от „чисти“ семена, с които да

започнем създаването на собствен семеен фонд.

Разчитаме на вашата подкрепа, инициатива и ентузиазъм!

Участието в сесии ще заплаща - 1 лв./участник.

Организаторите очакват вашите въпроси и предложения както на адреса на редакцията, така и на адрес indco@abv.bg.

Сергей ИНДЖОВ

ПРОЕКТЪТ „СВЕТОВЕН МЕГАПОЛИС“ ЩЕ НОСИ МИР НА ЗЕМЯТА

От стр. 1

книгите на Владимир Мегре от поредицата „Звънящите кедри на Русия“. В идеите на Анастасия за пръв път видях изход към своето и на човечеството стратегическо бъдеще. И решение на проблемите, които вълнуват всички хора. А аз съм също баща и дядо.

Въпрос: Какво най-много ви допадна в тези идеи?

Отговор: В идеите, развити в тези книги, виждам разковничето за духовно възраждане на планетата и вселената. Тези идеи обсъждахме много, много пъти разгорещено и задълбочено на редовните ни срещи с Владимир Мегре. И стигнахме до извода, че идеята за родовите имения е бъдещето на нашата цивилизация. Смятам, че предстои постепенно напускане на градовете и преселване на хората в родови имения близо до природата, в естествената за човека среда. Според анализаторите в близките пет-десет години около 40 процента от населението на Русия ще възприеме тези идеи и практически ще ги реализира. Но в тези идеи аз виждам освен всичко друго и велика възможност да се запазят мирът и сигурността и войната да бъде завинаги забранена.

Въпрос: Как на практика ще реализирате тези идеи в Израел?

Отговор: Роден съм и израел в Русия, но сега живея в Израел, в град Нагария, близо до Хайфа. Отначало имаше проблеми в създаването на родови имения в Израел, тъй като там подходящите

парцели са много малко. Затова бе необходима помощ и спонсорство от държавата. В този смисъл сега разработваме проект с название „Световен мегаполис“. Идеята в него е да се създадат селища с родови имения в пограничните райони. Това ще бъдат поселения на евреи, араби, на хора, изповядващи юдаизма, исляма, християнството. Те ще установят атмосфера на мир и разбирателство. В тези селища всеки ще намери своя истински дом и своето работно място. И няма да се труди само заради това, което ще изкара, а за да развива своя потенциал, своите духовни възможности. Когато тези мегаполиси бъдат реализирани, може да се сключи договор, например със Сирия, за такъв мегаполис и от другата страна на границата. И тогава положителната енергия на хората, духовната близост на човека с човека ще изградят това пространство на любовта и мира и то ще се превърне в най-мощния фактор за безопасността, за установяването на траен мир.

цяла София, а след това се разпростира и в цяла България.

Нататък то обхваща континентите, цялата Майка Земя и особено горещите ѝ точки, където още се водят войни и има размирици, като Израел, Ирак, Чечня и т. н. Накрая присъстващите изпратиха любовта си към цялата Вселена. След конференцията разговаряхме и с Олга Барда.

Въпрос: Кога и как възприехте идеите на Анастасия?

Отговор: Родена съм

на създаване на пространство на любовта и мира, което започна от залата. Всички повтаряха заедно с мен и със затворени очи мислено си представяха как това пространство се установява първо в сърцето на всеки, после изпълва залата, тръгва по улиците и площадите и обхваща

цяла София, а след това се разпростира и в цяла България.

Нататък то обхваща континентите, цялата Майка Земя и особено горещите ѝ точки, където още се водят войни и има размирици, като Израел, Ирак, Чечня и т. н. Накрая присъстващите изпратиха любовта си към цялата Вселена. След конференцията разговаряхме и с Олга Барда.

Въпрос: Кога и как възприехте идеите на Анастасия?

Отговор: Родена съм

СЪБИРАНЕ НА БИЛКИ

Основният принцип при събирането на билки в природата и градината гласи: събирайте само толкова, колкото ви е необходимо в момента или колкото предвиждате да имате като запас за зимата! Това е проява на уважение и почит към природата и ближните. Внимавайте особено много при ваденето на корени, защото растението може да бъде унищожено, изкоренено или ликвидирано находището му. Винаги трябва да се оставят живи няколко стръка от растението и да се откъсва само онази част от него, която е необходима за лечението.

ТОЧНОТО ВРЕМЕ

Лечебната сила на билките не е равномерно разпределена по цялото растение. Някои периоди на бране са много неблагоприятни, защото активно действащото вещество тъкмо тогава се намира в цъфтящата билка. На вас обаче ви трябва коренът. Може да се случи и обратното - да ви е нужен цвят или листа, докато точно по това време коренът събира нови целебни сили.

Често пъти в упътванията към лекарствените препарати и природните продукти пише, че различното обогатяване и потъмняване били нормални явления. По това се познава, че събирането на билките не винаги съвпада с подходящото време за бране, особено когато става дума за отглеждани в план-

тации лечебни растения.

При избора на подходящото и правилно време за събиране на първо място трябва да се водите по вашето лично чувство и от наблюдението на атмосферните условия. За събирането на цветове принцип са подходящите дните на цвета, ако обаче тъкмо тогава слънцето не греє и времето е студено, подходящият ден за събиране няма да ви помогне. Съветите за правилния момент са много ценни, но ако метеорологичните условия са лоши и времето не е сухо, тогава събирането на лечебни растения е напълно безсмислено.

НАЙ-ДОБРОТО ВРЕМЕ ОТ ДЕНЯ

Корените - сутрин и вечер.

Листата - преди обед, когато росата е изсъхнала.

Цветовите - при греенето - да ви е нужен цвят или листа, докато точно по това време коренът събира нови целебни сили.

Семената и плодовете - може да се събират през целия ден, защото те не са така чувствителни, както другите части от растението, но пък трябва да се избягва обедният пек.

ПОЗИЦИЯ НА ЗНАКА ВЪРХУ ЗОДИАКА

Позицията на Луната

върху зодиака играе голяма роля при събирането и прилагането на билките. Тук важи правилото: лечебна трева, събирана за лечение на онези телесни зони, които се управляват от знака, в който се намираща Луната в деня на събирането, помага особено добре.

Например билките, събирани в знака на Дева, са особено ефикасни при храносмилателни оплаквания.

Таблицата, дадена по-долу, ще ви покаже нагледно зависимостите:

Все пак трябва винаги да имате предвид, че при събирането на билки времето трябва да е сухо.

„Точното време“, ИК „Кибера“ 2000

ПОДХОДЯЩИ ЗНАЦИ ЗА БРАНЕ НА ОТДЕЛНИТЕ ЧАСТИ НА РАСТЕНИЕТО

Корени

Събират се през ранната пролет, когато все още не е настъпил активният растеж, или пък есента, когато растението отново се е свило; тогава сокът отново се е влял в корена. Корените винаги трябва да се изравят при пълнолуние или при намаляваща Луна - тогава имат повече сила.

Дни на корена - Телец, Козирог, Дева; те са най-подходящи за събирането им.

Листа

Можете да ги събирате през цялата година, но при условие, че става

В знака на	Събирайте билки срещу
Овен	главоболие, очни страдания
Телец	болки в гърлото и ушите
Близнаци	схващания в раменния пояс, за инхалации при белодробни страдания
Рак	bronхит, стомашни, чернодробни и жлъчни заболявания
Лъв	сърдечни оплаквания, болести на кръвообращението
Дева	нарушения на храносмилателните органи и на панкреаса, нервни страдания
Везни	болести на тазобедрените стави, на бъбреците и пикочния мехур
Скорпион	болести на половите органи и отделителната система. Това са добри дни за събиране на всякакви билки.
Стрелец	заболявания на вените
Козирог	страдания на костите и ставите, кожни болести
Водолей	заболявания на вените
Риби	оплаквания в краката и ходилата.

въпрос за млади растения. Ако те отдавна са пълни със сок, ако вече цъфтят, не са съвсем подходящи за лечебни цели. Листата се събират при нарастваща Луна.

Знаци на листото - Рак, Скорпион, Риби.

Билките, събирани в знака на Скорпиона, винаги притежават допълнителна лечебна сила. Освен това те са превъзходни за сушене, за трайна обработка и складиране. Листата, събрани в дните на Рак и Риби, трябва да се използват веднага.

Цветове

Най-подходящото време в повечето случаи са пролетта и лятото, когато растението е в пълен цъфтеж, особено по обед. Прецъфтелите растения не са годни за лечебни цели. Събирането на цветовете трябва да се извършва при нарастваща Луна или при пълнолуние.

Знаци на цвета - Близнаци, Везни, Водолей.

Плодове и семена

Те би трябвало да са узрели, когато ги събирате, т.е. да не са нито зелени, нито незрели и меки. Сухото време е много по-важно условие от часа на деня, единствено да се избягва обедната горещина. Плодовете и семената, събрани при нарастваща Луна, са подходящи само за незабавна употреба. За съхранение и трайна обработка е по-добре да се събират в знаците от Стрелец до Близнаци.

Знаци на плодовете и семената - Овен, Лъв, Стрелец.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

Граф Лев Николаевич Толстой (1828-1910) - най-известният руски писател и драматург, мислител. Признат за един от най-великите писатели на всички времена. Създател на религиозно-философско учение (толстоизъм) за непротивене на злото с насиллие:

„Човек може да бъде здрав и без да убива животни за храна. Затова, ако яде месо, той взема участие в отнемане на живот, за да задоволи своя апетит.“

„Ако някой истински и сериозно иска да направи живота си по-добър, първото нещо, от което той би се отказал, ще бъде употребата на плътта на животните за храна, понеже това е неморално и включва извършването на действие убийство, което е несъвместимо с моралното чувство.“

ФОНДАЦИЯ „СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГЕТИКА“ - СОФИЯ 1000

ТРЕТА ЧАСТ

Тенденции за развитието на енергетиката (от световен аспект) и по-специално на България на базата на хибридна ядрено-слънчево-въгледородна енергетика

ЕКСПОЗЕ

(Продължение от миналия брой)

Основният проблем - термичното разлагане на водата на водород и кислород при ползване на концентрирано слънчево лъчение, се решава извънредно лесно. Водата се разлага при температура около 3800-4000 градуса по Целзий, френеловите оптични фононо-фолини концентратори дават екви-валентна цветна радиационна температура на концентрираното лъчение над 5600 градуса по Целзий. Това означава, че **получаването на евтин водород от водата е осигурено!!!** Технологически процесът е разработен като резонансна високотемпературна фотоелектролиза с последваща сорбция на водорода върху паладиеви катоди и отделяне на кислорода през йонообменни газови мембрани.

Изпичането на варовиците и мергелите в соларни пещи с френелови монолитни и нишкови концентратори и оптични стъкло-влакнести и кухи световоди в автоклави или в непрекъснат цикъл обезпечават производството на **въглероден двуокис**. Този продукт, при редуция в коксова пещ с лигнитни

въглища дава въглероден окис. Съществува вариант, при който се използва концентрирана слънчева енергия директно смес от смени варовици и въглища в пещ с „галова безконечна верига“, при което се получава въглероден окис и съпътстващо - калциев и магнезиев карбид. Получените продукти **въглероден окис и водород са основната суровина за каталитично добиване на метанол. Последният продукт е основната суровина за добив на синтетичен бензин, синтетичен газол и дизелово гориво.**

Калциевият карбид се гаси с вода и дава горлив въгледороден газ - ацетилен.

Последните три продукта обезпечават **тотално автомобилния, железопътния, авиационния и морския транспорт, а отпадна газ (ацетилен) може да се ползва в съществуващите газови ТЕЦ дори без съществена реконструкция.**

Забележка:

Така например София с изградената си топлофикационна мрежа за водно отопление, с ТЕЦ и промишлени газови топлофикационни станции може да запази своята структура. Трябва да се отбележи **достоинството на та-**

зи топлофикационна схема в България.

(Нашата страна е в силно земетръсен район. В София през 1853 г. се е разкрило катастрофално земетресение от 9-10 степен интензивност по скалата на Медведев - Шпонхойер - Карник и магнитуд около 7-7,2 по скалата на Рихтер.)

При едно катастрофално земетресение от 7,2-7,8-ма степен по Рихтер вероятността за масови експлозии и пожари от разкъсани газофикационни мрежи е силно редуцирана само в промишлени обекти. Така шансът за оцеляване на населението на София например не е много висок при едно тежко земетресение.

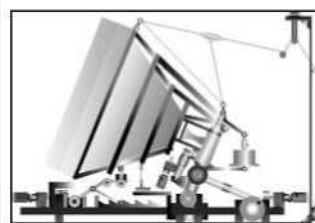
Идеите за **тотално газифициране на столицата и отделните домакинства са изключително порочни, тъй като при евентуален земен трясък или масов терористичен акт голяма част от софийските квартали биха пламнали като факли и жертвите сред населението ще бъдат изключително големи. Така при тази ситуация повсеместната газификация е авантюра с фатални последици за населението!**

Описаната критична енергетична ситуация

предполага преходът към тотална слънчева енергетика да е задължителен за нашата страна.

Необходимо е само:

- финансирането на преустройството на АЕЦ, ТЕЦ и локалните топлофикационни станции с локални термоприемници за получаване на лъчиста енергия от слънцето чрез оптични концентраторни френелови фононо-фолини съоръжения с наземно и тропосферно базиране може да стане по схемата за изкупуване на „зелени сертификати“. Оптичните со-

ларно-енергийни френелови фононо-фолини тороидални привързани балони с аварийна противоветрова демпферна система и седморна защита срещу разконцентриране на соларния лъч и наземни локални термоприемници с висока работна температура са алтернатива за борбата с глобалната промяна на климата пред световната общност.

При въвеждане на слънчевата енергия в ТЕЦ

цените на топлофикацията например в град като София могат реално да се намалят от 6 до 7 пъти.

Другият политически аспект, който трябва да подбуди съответните обществени дискусии, е пълната зависимост на нашата изстрадала родина от Русия по отношение на енергообезпечаването! България в момента внася над 82,5% от енергоносителите си. Те са:

1) Въглища, изгаряни в ТЕЦ - 32% - енергиен принос, а от тях са вносни над 85% от Русия и други страни на ОНД.

2) Петрол - 24,4% - енергиен принос, а от тях се внасят над 89% от ОНД, Русия и арабския свят.

3) Природен газ - 20,8% - енергиен принос, а от тях от собствени ресурси само нищожните 1,9%.

4) Хидроенергия - различни собствени ресурси 1,2%.

5) Ядрена енергия - внос от Русия и ОНД - 21,4% - енергиен принос, от тях с български природен уран едва 1,4%.

6) За сведение АЕЦ „Козлодуй“ със своите шест реактора тип ВВЕР дава около 3720 мегавата електрическа мощност. Първите два енергоблока тип ВВЕР 440/В230 осигуряват около 880 мегавата електрическа мощност (2x440 Мват) при к.п.д. на реакторите 32% и топлинна мощност (2x1375 Мват = 2750 Мват). Те работят с налягане на наситената пара пред турбоагрегатите 4,5 МПа и налягане на

парата в корпуса на реактора 12,5 МПа.

7) За да се рехабилитират, реконструират, модернизират и трансформират тези два ядрени енергоблока (първи и втори) ВВЕР 440/В230 в хибридни слънчеви АЕЦ - модули към централата в Козлодуй, се аплицират (привързват) около 286-320 тороидални оптични соларни привързани балона (всеки с диаметър 320-360 метра) за пренасочване на ултра-високотемпературна слънчева светлина към наземни соларни енергоприемници с оптична площ около 100 хектара и единична изходяща мощност на лъчението около 36-42 мегавата.

8) Възобновими енергоизточници - в България като **слънчева енергия, вятърна, отпадна биомаса се намират едва свръхнищожните 0,1%.**

Остава ни единствено верният път - слънчевата енергия.

Технологиите за първичното й концентриране и използване за евтина и масова топлофикация, електрификация и получаване на евтини и достъпни синтетични горива за транспорта са напълно готови. Те са български. Оборудване има. Остава да има политико-икономическа мъдрост и желание. Относително малко е стартовото финансиране за изграждане на първите соларни концентраторни инсталации с наземно и височинно базиране.

Край

Доц. д-р инж. Емил П. МИНЕВ

Отстр. 1

Диплоидна пшеница

Смята се, че родината на културната пшеница трябва да се търси в Предна Азия - Крим, Кавказ, и Балканския полуостров. Там може да се срещне видът *Triticum baеoticum* - дива пшеница с чупливо вретено, къси класчета и дребни зърна. След като била култивирана, тази пшеница постепенно изгубила белезите на диво растение и от нея произлязъл **еднозърнестият лимец (*Triticum топососит*)**. Това е първичен вид с нормален диплоиден хромозомен набор (2n = 14), който и до днес все още се отглежда на някои места в Мала Азия. У нас се среща рядко, предимно като плевел, край пътища и по синори в Южна България, Източните Родопи и Югозападна България. Характеризира се с кухо, тънко, неполягащо стебло, достигащо на височина до 1,30 м. Класът е нежен, много тесен, сбит, 4-9 см дълъг. Зърното е силно сплеснато отстрани и с дълбока бразда. Предполага се, че е бил култивиран от човека още преди 9-10 хил. години. В днешно време култивирането на еднозърнестия лимец у нас е силно ограничено и постепенно запада, като зърното му се употребява само за храна на добитък.

Тетраплоидни пшеници

БЛИЗО ИЛИ В самите ниви на нашите праотци се е срещала като плевел сродна с пшеницата група житни треви - *Aegylors* - така нареченото диво жито. Този плевел е хибридал спонтанно с еднозърнестия лимец и се е получил тетраплоиден хибрид (2n = 28), който днес се нарича *Triticum dicoccosides*. Той превзхождал лимец по растеж и големина. Тази пшеница можела да расте в диво състояние благодарение на белезите, придобити от дивото растение. Дори и днес тя е широко разпространена в Предна Азия покрай пътищата, в лозята и между храстите и шубраците. Тази дива пшеница при одомашняването също изгубила негативните за отглеждането ѝ белези (чупливото вретено на класа), вследствие на което се появил двузърнестият лимец.

Двузърнест лимец (*Triticum dicoccum*). Предполага се, че появата на този лимец е станала преди повече от 7000 години. Двузърнестият лимец се отличава от еднозърнестия по редица белези - класовете са погъсти, странично сплеснати, често са разклонени. Двузърнестият и еднозърнестият лимец се наричат от народа „капладжа“. Отличават се от останалите пшеници по това, че имат трошлив клас, а зърната им са обвити в плевите и при вършитба не се отделят

ХЛЯБЪТ НАШ НАСЪЩЕН

от тях.

Брашната от лимец почти не съдържат глютен. Това е една от причините те незаслужено да не се ценят в хлебопекарската промишленост. Глутенът е протеин, който се съдържа в зърната на меката и твърдата пшеница. Той определя реологичните свойства на тестото, отговорен е за по-добрата спойка, набухването и

твърдостта на тестото, а впоследствие определя и качеството на готовия хляб. Въпреки че от меките пшеници се получава хубав и пухкав бял хляб, такъв хляб е нездравословен, защото не съдържа глютен, уврежда лигавицата на тънкото черво и причинява ентрит. Обратно на тях хлябът, приготвен от лимец, не набухва и съответно няма добър търговски вид, но е една от най-ползните храни. Великата лечителка, природоизпитателка и мистичка от средновековието - Хилда фон Бинген, нарича капладжата „зърно на човека“. Капладжата съдържа почти всички хранителни вещества, необходими за човека, при това в хармонично балансирано количество - не само в семенната обвивка, но и в цялото зърно. Това означава, че дори и при висока степен на смилане лимецът запазва хранителната си стойност. При малки деца, изхранвани само с брашно от лимец и вода, не се забелязват никакви признаци на недохранване и липси за разлика от хранените с млечни продукти. Лимецът е изключително подходящ като добавка към диетичното меню на болни хора.

Лимецът притежава изключително висока генетична стабилност - т.е. той трудно хибридира с други видове и почти никога не мутира. Освен това е устойчив на радиоактивност и отрови в околната среда, тъй като зърното му е плътно обвито от няколко слоя люспи.

Пълна загадка е защо двузърнестият и еднозърнестият лимец днес са на изчезване, след като в продължение на хилядолетия човекът буквално се е изхранвал само с тях. Тези видове се отглеждат днес само на отделни места в Етиопия, южните арабски страни, Индия и Мароко. Изброените дотук лимеци не се смятат за същински пшеници. Чрез култивиране на двузърнестия лимец са се получили редица културни (същински) видове пшеница с тетрапло-

иден набор хромозоми. **Такава са например твърдата пшеница - *Triticum durum*, английската пшеница - *Triticum turgidum*, и полската пшеница - *Triticum polonicum*.**

Твърда пшеница (*Triticum durum*). Тя има плътен сплеснат клас, лицевата страна на който е потъсна от страничната, в напречен пререз е право-

ла много широко както в Южна, така и в Северна България. Една от причините тя да бъде изоставена като култура е, че е нискодобивна. Друга причина е, че лесно хибридира с житните плевели в нивите и се изражда.

Зърното на твърдата пшеница дава висококачествено брашно, което се ценят за приготвяне на макаронени изделия. По-

си и характерно разперени встрани. Лицевата страна на класа е по-широка от страничната. Стъблото обикновено е кухо по цялата си дължина. Зърното е сравнително късо, продълговато или по-заоблено, с добре изразена четчица от власинки на върха си.

Относно произхода на меката пшеница няма единно становище. Предпо-

съгълна. Осилите са дълги и прибрани. Зърната при узряване се ронят трудно от класовете. Стъблото под класа е изпълнено със сърцевина. Зърната са едри, предимно продълговати, почти без космици на върха си. Предполага се, че тази пшеница се е появила в резултат на дългогодишна народна селекция на вида *Triticum dicoccum*, проведена в далечното минало.

Смята се, че отечеството на твърдата пшеница е Северна Африка, Египет, Алжир и др., а вероятно и Испания, където заема господстващо положение още от дълбока древност. Приема се, че е въведена в култура IV-III хилядолетие преди н.е. Понастоящем освен в Средиземноморието тя се отглежда в степните райони на Русия, в Етиопия и Еритрея, в централната област на прериите в Северна Америка, в пампасите на Аржентина и в Австралия.

За Балканския полуостров твърдата пшеница може да се смята за нова култура. Тя не е намерена никъде при археологически разкопки, докато меката пшеница и лимеците са познати от десетки находки в България и Гърция, и то още от неолита. Счита се, че твърдата пшеница е проникнала в България по време на турското владичество. В миналото се е отглежда-

ло съдържание на белтъчини зърното на българската твърда пшеница стои на четвърто място в света с 14,7% след руската твърда пшеница със 17,2%, австралийската с 16,2% и аржентинската с 15%.

Английската пшеница (*Triticum turgidum*). Стъблото ѝ при някои видове достига до 2 м и е най-високо сред всички пшеници. Почти изцяло е изпълнено със сърцевина. Класът е плътен, едър, дебел, с еднакви страни и при напречно сечение е квадратен. Основен белег на този вид са силно скъсените и издути плевви. Зърното ѝ е късо, издуто, подобно на мехче. Предполага се, че е произлязла от твърдата пшеница. Английската пшеница е древна култура. Зърна от нея са намерени в египетските пирамиди. В Европа най-стари находки са намерени в Швейцария - овъглени зърна, които са датирани към III хилядолетие пр.н.е.

Английската пшеница у нас се използва предимно за варене и в сладкарството.

Хексаплоидни пшеници

Мека пшеница (*Triticum aestivum*). Има дълъг, обикновено рядък клас, със или без осили, които са сравнително къ-

со и характерно разперени встрани. Лицевата страна на класа е по-широка от страничната. Стъблото обикновено е кухо по цялата си дължина. Зърното е сравнително късо, продълговато или по-заоблено, с добре изразена четчица от власинки на върха си. Относно произхода на меката пшеница няма единно становище. Предполага се, че центърът на произход на меката пшеница е районът на Хиндукуш в Афганистан. Най-напред започва да се отглежда като културно растение от шумерите в Месопотамия преди повече от 20 000 години пр.н.е., а оттам се разпространява по всички страни. В Египет е култивирана 10 000 години пр.н.е. В Европа, а и на Балканския полуостров културата от мека пшеница е била позната още от епохата на неолита. За това свидетелстват овъглени зърна, намерени в неолитни селищни могили на много места у нас.

Меката пшеница е най-широко разпространена и у нас, и в света. Отглежда се от полярния кръг на север до най-южния край на Америка. Тя е извънредно пластичен вид с огромен екологичен и генетичен потенциал. От нея са създадени над 4000 сорта. У нас се отглежда в цялата страна, където изобщи може да се отглежда пшеница, и заема над 99% от площта на пшениците. Застъпени са главно български сортове и по-малко съветски. Всички наши сортове дават много високи добиви - до 700-900 кг от дка. Всички сортове мека пшеница имат червени зърна, откъдето идва народното ѝ наименование „червенка“.

Като мутант на меката пшеница или като хибрид между два други вида пшеница, **може да се разглежда и пшеницата спелта - *Triticum spelta***. При нея плевите обхващат здраво узрелите зърна - нещо, което не се наблюдава при меката пшеница. Спелтата е подходяща за места с по-хладен климат.

Пшеницата е много високотелна към почвите и към хранителните вещества, ето защо бедните почви не са подходящи за отглеждането ѝ. Има обаче сортове, които виреят дори и на такива места.

Октаплоидна пшеница

Развитието на пшеницата все още не е приключило. От кръстосването, което човек е извършил на меката пшеница с ръжта, се е получил нов вид - ръжопшеница с октаплоиден набор хромозоми (2n = 56). Селекционерите са нарекли тази пшеница „тритикале“ - от латинските имена на пшеницата (*Triticum*) и ръжта (*Secale*). Трябва да се отбележи обаче, че има и хексаплоидно тритикале, получено от кръстосване между твърда пшеница с ръж, което има по-добри качества в сравнение с октаплоидното тритикале. Зърната на тритикалето са с високо съдържание на белтъчини - от 17,8 до 20,6%. Като цяло хлебопекарните качества на брашното от тритикале са твърде ниски и поради това такова брашно се избягва като храна за хората. Използва се най-вече като фураж за животните. Тритикалето е силно студоустойчиво растение, което може да се отглежда в планинските райони.

Накрая бих искал да направя едно уточнение. Въпреки перфектните усилия на ботаници, палеоботаници, генетици и историци да установят произхода на културните растения и в частност произхода на пшеницата, техните изводи си остават само теории. Древните египтяни вярвали, че мъртвите имат нужда в отвъдното от храна и вода, така както и приживе. И слагали в гробовете редом с покойниците това, което ядели всеки ден. Естествено преди всичко зърна на отглежданите от тях растения. Като ги проучили добре, съвременните учени с учудване установили, че между най-старите и днешните пшеници няма никаква разлика. Древноегипетската пшеница спелта е точно толкова далече от дивите си прадеди, колкото и днешните културни видове. Това означава, че основните видове пшеница са създадени от Твореца във вида, в който са най-ползени за храна на човека, и за да го съпътстват по цялата планета от хилядолетия и за хилядолетия, факт е, че пшеницата следва и изхранва човека навсякъде, по цялото земно кълбо - от 68 градуса с.ш. до най-южната част на Латинска Америка и от морското равнище до 2000-3000 м н.в. В този си огромен ареал тя няма начин да бъде еднаква и генетично еднородна. Склонността на някои видове пшеница да хибридира с диви житни видове е естествено заложена в тях от Твореца и е използвана от човека за създаване на нови, местни сортове, устойчиви на различните климатични условия. Създадените обаче насилно сортове, с които се целят по-високи добиви и по-хубав търговски вид на хляба, не само че не са с нищо по-добри от древните, но са и вредни за човешкото здраве.

Стефан ЙОРДАНОВ

МАЛКИЯТ ПРИНЦ

Антоан дьо Сент
Езюперу

...Но се случи така, че след като дълго бе вървял сред пясъци, скали и снегове, Малкият принц намери най-сетне един път. А пътищата винаги водят при хората.

- Добър ден - каза той. Беше стигнал до градина с цъфнали рози.

- Добър ден - каза розите.

Малкият принц ги погледна. Всички приличаха на неговото цвете.

- Кой сте вие? - попита ги той смян.

- Ние сме рози - каза розите.

- А! - рече Малкият принц.

И се почувства много нещастен. Неговата роза му казваше, че тя е единствена по рода си в цялата вселена. А ето че тук, само в една градина, имаше пет хиляди такива, всичките като нея!

„Ако види това - каза си той, - тя ще бъде много обидена...“

А след малко си каза: „Аз се смятах богат, защото имам едно единствено цвете, а съм притежавал една обикновена роза...“ И легнал на тревата, той заплака.

Тъкмо тогава се появи лисичето.

- Добър ден - каза лисичето.

- Добър ден - отговори учтиво Малкият принц и се обърна, но не видя нищо.

- Аз съм тук, под ябълковото дърво...

ЦВЕТЪТ НА ЖИТОТО

- Какво си ти? - каза Малкият принц. - Много си хубаво...

- Аз съм лисиче - рече лисичето.

- Ела да играеш с мене - предложи Малкият принц.

- Толкова ми е тъжно...

- Не мога да играя с тебе - каза лисичето. - Аз не съм опитомено.

- Ах, извинявай - рече Малкият принц.

Но след като помисли, добави:

- Какво значи „да опитомяваш“?

- Това е нещо отдавна забравено. То значи „да се свържеш с другите“.

- Да се свържеш с другите ли?

- Разбира се - каза лисичето. - За мен сега ти си само едно момченце, което прилича досущ на сто хиляди други момченца. И не си ми потребен. А и аз също тъй не съм ти потребно. За теб аз съм една лисица, която прилича досущ на сто хиляди други лисици. Но ако ти ме опитомиш, ние ще сме си потребни един на друг.

За мене ти ще бъдеш единствен в света... Ще разпознавам шум от стъпки, който ще бъде съвсем различен от всички други. Другите шумове ме карат да се крия под земята, шумът от твоите стъпки ще ме вика като музика да изляза от дупката. И освен това погледни! Виждаш ли нататък житните нивы? Аз не ям хляб. За мене житото е безполез-

но. Житните нивы не ми припомнят нищо. А това е тъжно! Но ти имаш коса с цвят на злато. И когато ме опитомиш, ще бъде чудесно! Житото, което е златисто, ще ми напомня за теб. И шумоленето на вятра в житата ще ми бъде приятно...

Лисичето мълкна и дълго гледа Малкия принц.

- Моля ти се... опитоми ме - каза то.

- Какво трябва да направя? - каза Малкият принц.

- Трябва да бъдеш много търпелив - отговори лисичето. - Отначало ще седнеш малко по-далечко от мене, ей така, в тревата. Аз ще те гледам с крайчеца на окото си и ти няма да казваш нищо. Езикът е извор на недоразумения. Но всеки път ти ще можеш да сядаш малко по-близо...

Така Малкият принц опитоми лисичето. И когато наближи часът на заминаването, лисичето каза:

- Ах!... Аз ще плача.

- Ти си виновно - каза Малкият принц, - не ти желях никакво зло, но ти поиска да те опитомя...

- Разбира се - каза лисичето.

- Но ще плачеш! - каза Малкият принц.

- Разбира се - каза лисичето.

- Но тогава ти не печелиш нищо!

- Печеля - каза лисичето - заради цвета на житото.

И добави:

- Иди да видиш отново розите. Ти ще разбереш, че твоята е единствена в света. Сетне ще се върнеш да си вземеш сбогом и аз ще ти подаря една тайна.

Малкият принц отиде да види розите.

- Вие никак не приличате на моята роза, вие не сте още нищо - каза им той. - Никой не ви е опитомирал и вие не сте опитомили никого. Вие сте сега такива, каквото бе моето лисиче. То беше лисиче, подобно на сто хиляди други лисичета. Но аз го направих мой приятел и сега то е единствено в света.

И розите се почувстваха много смутени.

- Вие сте хубави, но празни - каза им Малкият принц. - За вас не може да се умре. Разбира се, някой обикновен минавач ще помисли, че моята роза прилича на вас. Но тя сама има много по-голямо значение, отколкото вие всички, защото тъкмо нея съм поливал аз... Защото тъкмо нея слушах да се оплаква, да се хвали или дори понякога да мълчи. Защото тя е моята роза.

И се върна пак при лисичата:

- Сбогом... - каза той.

- Сбогом - каза лисичето. - Ето моята тайна. Тя е много проста: най-хубавото се вижда само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите.

Съобщението, което

всеки възрастен

трябва да прочете, защото децата наблюдават и правят това, което ти правиш, а не това, което казваш

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях, че закачи първата ми картина на хладилника, и веднага поисках да нарисувам друга.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как нахрани изгубено коте и научих, че е добре да си мил с животните.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как направи любимата ми торта за мен и научих, че малките неща могат да бъдат най-специалните неща в живота.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз чух как каза една молитва и аз знаех, че някъде има Бог, с когото винаги мога да говоря, и се научих да вярвам в Господ.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как приготви храна и я занесе на приятел, който беше болен, и научих, че ние всички трябва да помагаме, грижейки се един за друг.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как отдели от времето и парите си, за да помогнеш на хора, които нямат нищо, и научих, че тези, които имат нещо, трябва да дават на тези, които нямат.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се грижиш за нашата къща и всеки в нея и научих, че трябва да се грижим за това, което ни е дадено.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се справяш с отговорнос-

тите си дори когато не се чувстваш добре и научих, че би трябвало да бъда отговорен, когато порасна.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях сълзите в очите ти и научих, че понякога биваш наранен, но няма нищо страшно в това да поплачеш дори.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се безпокоиш и исках да бъда всичко онова, което бих могъл да съм.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз научих най-много от уроците на живота, които трябва да знам, за да бъда един добър и творчески човек, когато порасна.

* Когато мислеше, че не те гледам, аз те погледнах и исках да ти кажа „Благодаря!“ за всички онези неща, които видях, когато ти си мислеше, че не те гледам.

* Изпращам това на всички онези хора, които зная, че правят толкова много за другите, като си мислят, че никой не ги вижда.

Всеки от нас, родител, дядо и баба, роднина или приятел, оказва влияние в живота на едно дете. Днес казах една молитва за теб. Как ще докоснеш нечий живот днес? Простото насочи някой към това, за да го прочете, и може би ще ги накараш поне да помислят за тяхното въздействие върху другите.

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

От стр. 2

Прескачам Татул, за да не се ядосвам повече.

Идва ред на още нещо много силно, запазило величието и мощта си - Харман кая. От горната

махала на село Биволяне се вижда едната от двете площадки. Още преди да стигнеш самото място, се срещат доста скали с изсечени в тях отвори и линии. В по-големите от тях има от силно разпространените в тези части на Родопите трапецовидни скални ниши. Някои казват, че това са поставки за урни. Явно не са ги огледали добре. Всичките са с овална, наклонена напред основа. Те са съвсем друго нещо. Тези отвори са правени в продължение на хилядолетията, в които тук са властвали траките. Всеки новообучен и поемащ водеща роля жрец е изкопавал такава ниша във висока скала - като знак и символ за връзка с боговете.

Но да се върна към Харман кая. Тук има оформени две големи площадки - целите с дълбоки дъги и

осеви линии. Не зная какво казват господата археолозите, но за мене тези площадки са за работа със силите на водата и водните стихии. Радиалните линии те водят и в един

момент изведнъж попадаш в място на силата. Едната е за извикване, привличане на дъждове и бури, а другата е за обратното - отблъскване. Тежка работа е била, докато бъдат създадени, но са направени силни и действени!

Покланям се за сетен път пред гения на древните ни предшественици и пред техните познания за силите в Природата!

Следваща спирка - кромлехът при село Долни Главанак.

Спокойно място. Жалко, че има съборени камъни, но е чудесно, че все пак са се запазили! Това е единственият запазен

кромлех у нас. Има още един полуразкопан в Карловско. Археолози и учени търсят постоянно в кромлехите кой накъде сочи и какво показва. Да, и това го има. Но основната им функция е друга.

Град Маджарово - изненада лично за мене. До близките скални зъбери се е сгушила къщичката на „Природозащитен център Източни Родопи“. Направена е много приятно и е с оригинални експозиция за лешоядите в България. До този момент не знаех, че у нас има лешояди. А се оказа, че има, и то не един, а два вида. На сутринта имаме късмет да видим два - един качнал на скала и друг в полет.

Освен това се грижат за тях и ги изследват, което съвсем ме впечатли.

Продължаваме към Пчелния камък преди село Долно Черковище. Има защо да го наричат така. Цялата скала е в трапецовидните ниши. Стотици са. Заслужава си да се види! Така и не намираме тракийската скална гробница до село Пчелари. Разбрахме откъде и как се върви, но слънцето е много силно в този ден, а трябва да се върви през голо поле. Това ни отказа.

Минаваме през село Мезек и този път успяваме да вземем ключа за тракийската куполна гробница. Внушителна постройка. До намирането на тази в Старосел тя наистина е била „върхът на сладоледа“. Сега я надминава единствено с целостта си. Няма като в староселската подпори и подобни съвременни екстери.

Следващия ден посвещаваме на долмени. Отиваме първо на оряховските, а после и на две от групите при село Хлябово - до пътя и до ловната хижа. До хижата освен долмен има и силно култово място - Скалата лице. Поне аз си я наричам така. Не зная има ли си друго име, но мисля, че даже я смятат за долмен.

С долмените завършваме това пътуване във времето - много по-различно от всичко преживяно, усетено и видяно досега.

Рени, Карина, Филип

За тебе бих
направила пътека

от тук до слънцето, ефирна, лека,
ухаеща на лято и цветя
и свежа утринна роса,
защото те обичам!

За тебе бих спряла вятъра,
тъй силен и напорист,
понесъл в устрема безброй ята
на птици и слова,
разпръснати и разпилени,
за да изкажа своето сега,
защото те обичам!

Бих спряла морската вълна
с дъх солен и пясъчна ръка.
За тебе бих литнала в простора
като чайка волна,
понесла на крилете младостта и вярата,
защото те обичам!
За тебе бих влязла в огъня дори
без страх, с пречистена душа,
спокойна, мъдра, без да изгоря!
Аз пак ще шепна тези две слова
и пак ще те обичам!

Юли, 2005

Маринела ГОСПОДИНОВА,
Свиленград

„РОДОВ КОРЕН“

от стр. 1

преселения на запад и север през Евразия остават неописани, а още по-малко се знае за техните многобройни пътешествия към Индия, започнали още по времето на протия цар Кардама, както и за пътешествията и преселе-

нията към Армения, а оттам и към планината Булгар в Мала Азия.

Причината за тази празнота е, че на древните българи у нас дълго време се гледеше не като на главни творци на българската история, а по-скоро като на неудобни и нежелани гости, които едва ли не случайно се намесили в живота на подчинените на Византия славянски племена. Стана така, че незрелите български политици за почти половин век практически изхвърлиха древните българи зад борда на българската история подобно на това както други крайни политици днес са готови да изхвърлят от българската история всяка славянска следа. Люшкането от крайност в крайност рискува да превърне българската историческа наука в клон от политическата метеорология. Затова време е да се намери равновесната научна позиция и да се поднесе на българския народ чисто познание както за древните българи, така и за техните главни исторически спътници в балканските земи - славяните от българската група.

Същевременно постиженията на древните българи са от такива мащаби, че не е нужно особено красноречие, за да бъдат описани. Трудно може да бъде открит в Европа или някъде другаде по света дори и един народ, който да е създал на четири различни места четири големи свои

държави, при това не държави с различни имена, а наречени по неговото собствено име. Тези държави, които, намирайки се на хиляди километри една от друга, са носили името България, са четири огромни златни стълба, оставени, за да напомнят на чужди и свои що за народ са били нашите древни български предци и каква огромна съзидателна енергия са притежавали. А ако трябва днес да се разкаже съвсем накратко цялата българска история, това може да стане само с четири думи - и те са имената на четирите български държави: първата и най-старата държавя - в подножията на Памир и Хиндукуш, от която са водили произхода си множество знаменити герои и царе, които дори след преселението си в Индия са

наричали себе си с името Балхара (българи); втората държава - при Кавказ, наричана от византийците Старата Велика България, за която днес напомнят широките шест метра стени и на крепостта Хумар, по които подобно на стените на Вавилон е можело да мине запрегнатата колесница; третата държава - край Волга, наричана от русите също с името Велики Болгар; и четвъртата - край Дунав - последната по време, но не и по ранг, България на света, защото на нея се е паднала

честта да изгради като своя столица огромната Плиска - един град с над 23 кв. км площ, който по единодушното мнение на археолозите е бил през IX - X в. най-големият град не само на Балканите, но и в цяла Европа.

Тази именно мощна държава наскоро след своето създаване е препълнала буйно настъпващия към Византия Арабски халифат и е отбила неговите атаки, без да даде дори педя своя земя за разлика от франките, които са успели да го спрат, след като изгубили почти половината от днешна Франция.

Такива победи се открояват завинаги като хилядометрови жалони, ето защо днес няма нищо по-лесно от това да се опишат подвизите на онези епични древни българи. Много по-трудно е да се опише това, което стана с България през XX в. и особено към неговия край, но и прежежденията си като народ не можем да разберем по-добре, ако познаваме уменията и държавните достойния на древните български векове, трагично потъпкани от

чужди насилия, а след това и от наивни политически и идеологически подражателства.

Ако речем да опишем съвсем накратко българската история, можем да си послужим освен с четирите имена на български държави и с четири всеизвестни имена на български планини. Първа от тях е планината Булгар в далечния Памир, спомената от арабите в X век. Втора - планината Булгар в Централен Кавказ, от името на която произлиза названието на съвременната област Балкария. Трета - планината Булгар в древната област Киликия Трахя (Суровата Киликия) в Мала Азия. И четвъртата - планината Булгария (дн. Булгерия) на юг от Неапол, най-западното планинско гнездо на древните българи. Тези четири планини

сочат не само пътя на българите по света, но напомнят и това, че през целия свой хилядолетен исторически живот този древен народ, който в днешните учебници е обрисуван като обитател на номадските степи, всъщност се е стремил винаги да има до себе си някоя висока планина, в която в случай на бедствие да спасява род и чест. На този особеност се дължи най-вероятно и необикновената устойчивост и живавост на нашите древни български предци - тяхната способност да оцеляват като българи и да възкръсват наново дори след най-жестоките исторически бед-

Безбрежното минало зад нас може да се опише и с други четири думи - имената на няколко велики градове. Първият от тях е древният град Балх край Памир - столицата на Балхара, която като цяло е била наричана още в древни времена с името „Страната на хилядата градове“ и „Перлата на Ариана“. Вторият - градът, наричан от арабите Булкар Бапк (Българският Балх) в Кавказ, ехо от чието име е запазено в названието на днешното селище Бапхар - прочуто със своите изкусни майстори - златари и медникари. Третият - град Велики Болгар край Волга - столица на някогашната Волжка България. И четвърти - някогашният град Българград (Български Белград) на север от Дунава - един от големите градове на Аспарухова България, наричан по-късно от унгарците Болгарфейервар и Дюлафейервар. Същият град днес се казва Алба Юлия.

Великото българско минало личи дори само от имената на реките, край които са обитавали нашите древни български предци - като се почне от далечните реки Балх и Куб (дн. р. Кабул) в древна Балхара и се премине край втората река Куб - днешния Кубан и Кавказ, а също край Великата Волга и Великия Дунав, край които българи-те са живели след преселението си от Кавказ.

А можем да опишем българската история и с четири велики имена на герои. С името на Авитохол, споменат в една стара българска легенда редом с прочутите Ромул и Рем - основателите на Рим. С името на втория легендарен български владетел - Ирник, пред когото са тръпнели някога две големи империи - Византия и Сасанидска Персия. С името на Аспарух, който не само лишил Византия от властта й над славяните, но я накарал дори да му плаща данък. Или и с името на един несправедливо забравен български духовник - Петър Българина от Бупгаро Верчели, получил още през шести век кардиналски сан от римския папа.

Наистина трудно може да се открие някой друг народ, който да може да каже всичко за себе си само в пет поредици от по четири кратки думи. Толкова много велики споме-

ни са ни оставили древните българи, че тези златни нанизани от по четири думи ще блестят над тях като техен вечен ореол.

Но трудно може да се открие и народ, чиято история да се дели на два незабелязани до днес, но крайно контрастни и пресечени като с меч периода, каквато е нашата българска история - период на велик възход, продължил, въпреки всички удари на съдбата, в течение на почти цяло хилядолетие и период на слабее и упадък, започнал точно преди хиляда години и продължил с малки прекъсвания и временни възкресения чак до наши дни.

Историята на древните българи ни е потребна, за да разберем както причините за някогашния наш неотразим възход като народ, така и причините за невидимия, но неизкореним упадък, който неведнъж е довеждал нашия народ рез последните 1000 години до плачевно състояние. Тя ни е нужна днес повече от всякога, за да можем да си възвърнем отново онези светли сили, чрез които България някога се е сдобила със слава-та не само на една от най-големите, но и на най-справедливо управлявани държави в цяла Европа.

Хилядолетната епопея на древните българи е всъщност епопея на тези светли и неотразими сили. Те чак своето възкресяване и в нашата наглед безкрайно усложнена, но всъщност твърде обедняла откъм духовно съдържание епоха.

Откъс от „Сага за древните българи“

СТЪПКИТЕ НА БОГА

Една нощ сънувах сън. Разхождах се с Господ по брега на морето, а по небето проблясваха сцени от моя живот. На всяка от тях имаше два чифта стъпки по пясъка, но за моя изненада забелязах, че в много случаи по пътя ми имаше само един чифт стъпки. Открих, че това се е случвало в най-тежките моменти от моя живот.

Попитях Бога:

„Господи, Ти беше казал, че след като веднъж реша да Те следвам, винаги ще ходиш с мен. А сега установявам, че през най-мъчителните мигове от живота ми има само един чифт стъпки по моя път. Не разбирам защо си ме изоставил, когато най-силно съм се нуждаел от Теб?“

Бог ми отвърна: „Мое скъпо дете, никога не съм те изоставял в изпитанията.

Там, където виждаш само един чифт стъпки, аз те носех на ръце.“

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

с. Негован, общ. София (срещу кариерата)
тел. 0888 930 228; 02/9 96 2211 (вечер)
e-mail: greenspring@dir.bg

бул. Патриарх Евтимий 10
работно време:
от 11.00 до 24.00 часа
e-mail: home@vegihome.com
www.vegihome.com

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Сстъпките на Бога“

Една нощ сънувах сън.

Разхождах се с Господ по брега на морето, а по небето проблясваха сцени от моя живот. На всяка от тях имаше два чифта стъпки по пясъка, но за моя изненада забелязах, че в

Вестник „Родово имене“
се издава с любезното съдействие на
Експертно дружество
„ЖИВ ДОМ“

Форум
www.vivita.net/jvdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам. главен редактор
Мария Стаева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева

Адрес на редакцията:
1172 - София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ № 1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com

Банкова сметка на
„Издателска къща
Новата Цивилизация“
ЕООД - София
НВБ банка
„Биохим“ - АД,
централно
управление - София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

Каталожен № 618